

Μακροχρόνιες απουσίες και δυναμικές επανεμφανίσεις χαρακτηρίζουν τη ζωή και την τέχνη του Διαμαντή Διαμαντόπουλου (1914- 1995), ενός μύθου της νεοελληνικής ζωγραφικής.

Η «περίπτωσή» του, από τη δεκαετία του 1960 και μετά πήρε μυθικές διαστάσεις, γιατί εμπεριείχε μυστήριο, συγκρούσεις με ομοτέχνους- με χαρακτηριστικό παράδειγμα την ένταση στις σχέσεις του με το Γιάννη Τσαρούχη-καλλιτεχνική ίντριγκα με πολλές πολιτικές πινελιές, εσωστρέφεια, υπόνοιες έως και βεβαιότητες για ψυχικές αποκλείσεις.

Ο μύθος της ζωής του καλλιτέχνη θα ανταγωνίζεται πάντα ένα μεγάλο όγκο ιδιόμορφης δουλειάς, γεμάτης αναζήτηση και χρωματική ένταση. Διαλεγόταν με τα ευρωπαϊκά ρεύματα της εποχής του, τα οποία επεδίωκε να υπερβεί. Διέθετε ένα πλούσιο θεωρητικό υπόβαθρο, γι' αυτό και ασχολήθηκε θεωρητικά και πρακτικά με το «Έργο ζωγραφικής», που του απέδιδε πάντα κοινωνικό χαρακτήρα.

Ο Διαμαντόπουλος κατόρθωσε να δημιουργήσει προσωπικό έργο που αν και εμπεριέχει στοιχεία φωβ, σουρεαλιστικά, εξπρεσιονιστικά και νεοπαραστατικά, δεν κατατάσσεται σε κανένα απ' τα συγκεκριμένα ρεύματα. Καλλιτεχνικά και θεωρητικά ανήκε στην περίφημη Γενιά του '30, αν και διαφοροποίησε τη δουλειά του από τις επιταγές της. Δεν παρασύρθηκε από συρμούς της εποχής, δεν ενέταξε στο έργο του αναφομοίωτα στοιχεία της παράδοσης, δεν υπήρξε περιγραφικός ή γραφικός. Επεδίωκε, κυρίως, να δώσει προσωπικές καλλιτεχνικές λύσεις στην αντιφατική έννοια της «ελληνικότητας» ...